

slaaet, er et System, hvorved den enkelte, som udfører, ikke faar en uforholdsmæssig Fortjeneste, og ifølge hvilket en virkelig Prisstigning for Indlandets Vedkommende for Byg og Havre ikke vil kunne finde Sted. Jeg skal ikke komme dybere ind paa det, for ærede Medlemmer vil kunne opstille Eksempler og se, at den Dispensationsafgift paa 60 pCt. af Prisdifferencen mellem Majs i Indførselshavnen og Byg og Havre i Udførselshavnen netop vil medføre, at Døren automatisk lukker sig op, hvis der virkelig er noget af Betydning at tjene — og vi skal op paa 20 Kr., inden det betyder noget —, medens den lukker sig automatisk, hvis der ingen Gevinst af Betydning for Landet kan blive, og at den endvidere virker paa den Maade, at en betydelig Prisforhøjelse paa Vaarkorn i Sammenligning med det indførte Foderkorn i Virkeligheden ikke kan finde Sted.

Det er de Veje, ad hvilke man ved Forslagets Udarbejdelse har ment, at der kunde tilvejebringes i alt Fald nogen Dækning for de meget betydelige Udgifter, som knytter sig til denne Lov. Der er fra mange Sider under Lovforslagets Behandling i det andet Ting udtalt store Betænkeligheder derved og ogsaa stor Tvivl om, hvorvidt nu disse Indtægter, der her er anslaaede, kan fremkomme. Jeg skal dertil sige, at de Indtægter, som skulde fremkomme ved Eksporten, er fuldstændig afhængige af de to Forudsætninger: for det første, at vi faar en saadan Avl her i Landet, at der ud over det til Befolkningens Forsyning nødvendige kan blive et Eksportoverskud af Brødkorn, og for det andet, at der for Vaarkornets Vedkommende foreligger saadanne Forhold i Udlandet, som Tilfældet var for et Aar siden. Det er paa dette Tidspunkt endnu for tidligt at udtale sig om, hvorvidt disse Forudsætninger vil blive opfyldt, og det vil som Følge deraf ogsaa være ganske umuligt paa nærværende Tidspunkt at give Anvisning paa Dækning af det Beløb, der her kommer paa Tale. Man kender ikke Beløbets Størrelse. Jeg kan kun sige, at det vil være rigtigt — hvad enten det Beløb, der her skal søges ekstraordinær Dækning for, bliver 20 Mill. Kr. som anført i Bemærkningerne under de givne Forudsætninger, eller det bliver større —, at dette Beløb tilvejebringes paa en særlig Maade og paa en saadan Maade, at Landbruget, der forlods ved at give Afkald paa den Konjunkturfortjeneste, der kunde opnaas baade paa Brødkorn og paa Vaarkorn, har ydet noget, helt eller i alle

Tilfælde delvis fritages for at deltage i denne Byrde, og at den lægges paa andre Erhverv, der ellers vilde være fuldstændig fri for at medvirke til den Samfundsopgaves Løsning, som Nedsættelsen af Rugbrødsprisen maa siges at være.

I alle Tilfælde er det sikkert — derom behøver ingen at være i Tvivl —, at der ved denne Lov vil blive stillet store Krav til Statskassen. Det ligger i Sagens Natur, at det er umuligt at gennemføre en Ordning, der byder en rimelig Pris til Landbruget — og det vil jeg kalde det, og jeg tror ogsaa, det store Flertal indenfor Landbruget vil anse det for at være en rimelig Pris, en Pris, der ligger 50 pCt. højere end den, der blev givet sidste Aar, — og samtidig holder Brødprisen nede i de første 7 Maaneder paa det samme lave Niveau, som den var paa sidste Høstaar, uden at der maa meget betydeligt Tilskud til.

Det er en Selvfølge, at der til Fremsettelse af et saadant Lovforslag knytter sig et meget betydeligt Ansvar netop med Hensyn til den finansielle Side af Sagen, og naar jeg omtaler dette mere udførligt end andre Enkeltheder i Forslaget, er det, fordi jeg selvfølgelig ogsaa rent personligt har mine store Betænkeligheder i saa Henseende og har overvejet dette gentagne Gange, inden jeg har stillet Forslag af den Rækkevidde som det her foreliggende. Men jeg maa dog sige, at ved Sagens Behandling i det andet Ting har man fra — jeg kan egentlig sige alle Sider i høj Grad bidraget til at lette Ansvaret ved Fremsettelsen af dette Forslag derigenom, at der i Virkeligheden ikke fra nogen Side er givet saa meget som blot en Antydning af, hvorledes man ved Kornordningen for det kommende Aar skulde kunne formindske Udgifterne eller forøge Indtægterne. Der er ingen, der har villet sige, at en Kornordning kunde undgaas; der er ingen, der har saa meget som antydnet, at det var muligt for dette Aar endnu at undgaa den, og ingen har kunnet paapege nogen Vej til, at Udgifterne kunde indskrænkes paa noget Omraade, eller andre Veje, ad hvilke Indtægter kunde flyde. Jeg kan sige, at blot der var kommet en Antydning i saa Henseende, vilde jeg for mit Vedkommende have taget den op til nøje Overvejelse; men tværtimod har Forholdet været det, at de ikke saa faa Indvendinger, der har været gjorte mod dette Forslag, i Virkeligheden alle sammen er gaaet i Retning af at forværre hele det finansielle Resultat af Kornordningen. Der